

replu van hum was, die bij heur was blieve staon. Dat hij mar riep van nee, en dat ze 'm d'r toch mar ien wou hebben um te kieke."

— „En dattie op 't lest nijdig wier!" schetterde Miet, „en riep, dattie heels gin perreplu had!"

— „Hij was bang, dat 't toch plekke zou!" lachte Geurt.

— „Hoe witte gij dat, dat 't zoo gauw plekke wou bij juffer Jans kjelje?" snavelde Miet mitte spitse lippe. Ze rolde de groote lillike oog naor de kant van Jan van Gêrreve toe, of 't glaosdere knikkers ware.

— „Dat kunde nou toch wel zien aon die opzichter van 't spoor! Ge bint toch wel 'n bietje zeloers. A'k 't achteraf bedink, dan spiet 't me toch: ik was krek van plan um d'r 's op af te gaon", zaidie mit 'n scheive vur-de-gek-houwerige kop tege Miet. „Djen, wat zoude d'r van dinke, as ik t'r nog 's een vatte. Zuurte gij d'r mar 's een veur me uut!"

— „Praot ik niet mer mit ou over, kjelje. Ins he'k 't gedaon. Da's genogt!"

Dat zei Miet wer zo raor. Geurt gaf t'r gin antwoord op.

— „Hoe lang binde hier nou al op 't Hof, Miet?" vroeg Kobus.

— „Aon de vieftig jaor", knêrrepte Jan van Gêrreve, die toch ok wat zegge wou, as êrrebeier ziende.

— „Mit Allerheilige vieftig jaor gewest", zei Miet of daor niks achter stak, en stopte deur. Ze boog êrreg over de kous heer. Kos ze niet goed zien?

— „Dan hedde ok reddeur *) tege me geloge de leste jaore!" kletste Geurt t'r uut en gong rechtop ien de stoel zitte. „Nog lang niet!" hedde altoos mar gezeid gehad."

— „Ge zou gek genogt gewest zien um nog foelepetaosies uut te haole.

— Toe gij dan stond te gebore worre, hed ou moeder me hier op 't Hof gehold. Daags veur Kersemis van dat jaor wier ik vijftien, en binde gij gebore, kjelje."

— „Dan mag ik t'r zeker wel 's over gaon dinke um oe te pensjeniere," lachte Geurt.

— „Ik laot me niet pensjeniere, dat witte wel, menneke. Ache me de deur uutschupt, blief ik veur den durrepel zitte, tot ge me wer op 't Hof nimt. Eene kans is t'r op, ache van me af wilt (Ze lei de bril en de kous t'r neer, drêjde d'r eigen opte stoel neve de taofel op dwars naor Geurt toe, lei op elleke knie bij d'r eigen 'n uutgespreide vingerhand en schommelde mit 't heele bovenlief, onder 't praote deur, de kop mitte spitse neus mar hen ende weer naor Geurt toe).

— „Eene kans is t'r op, ache van me af wilt. As gij 'n vrouw vat, dan wi'k hier gin dag langer weze: ik goi d'r uut, en laot me d'r nog niet wer ien schuppe. Dan kunde 'n klein huuske (dat van vrouw Vink beveurbeeld) ien order laote make veur me, daor kang'k dan gaon zitte dood-

*) telkens.